

Teza: zawieszenie postępowania ze względu na status Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Kwestia statusu osób będących sędziami Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie może być rozważana w kategoriach przeszkody, a tym bardziej długotrwałej przeszkody, uzasadniającej zawieszenie postępowania dyscyplinarnego.

Sygn. akt: WO-46/21

POSTANOWIENIE

z dnia 29 kwietnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Michał Łukasik

Sędziowie: S WSD Piotr Karwat

S WSD Marta Stryjek – sprawozdawca

Protokolant: Adam Wolan

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2021 r. w Warszawie na posiedzeniu

zażalenia radcy prawnego R. K. z dnia 15 marca 2021 r. na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. z dnia 8 marca 2021 r. o odmowie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego (sygn. akt D 6/2019)

postanawia

1.
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie w całości,
2.
kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. (dalej „OSD” lub „Sąd I instancji”) toczy się pod sygn. akt D 6/2019 postępowanie wywołane wnioskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w L. z dnia 27 sierpnia 2019 r. o ukaranie radcy prawnego R. K. (dalej „Obwiniony”), obwinionego o to, że w okresie od dnia 11 grudnia 2018 r. nie wykonał obowiązku nałożonego prawomocnym orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w L. o sygn. akt D 1/2017 z dnia 7 lipca 2017 r. polegającego na przeproszeniu pokrzywdzonego A. M., tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wnioskiem z dnia 1 marca 2021 r. Obwiniony wniósł o zawieszenie wyżej wskazanego postępowania z uwagi na długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie tego postępowania. Przeszkoda ta miałaby polegać na nierozstrzygnięciu kwestii, czy Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego jest w ogóle sądem i czy wydawane przez nią „dokumenty” mają charakter orzeczeń, czy „orzeczenia” te istnieją i wywołują skutki. Podnoszone zagadnienie ma być

rozstrzygnięte przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-791/19 i do tego czasu postępowanie dyscyplinarne powinno być – w przekonaniu Obwinionego - zawieszona.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2021 r. OSD odmówił zawieszenia postępowania, wskazując, że kwestia statusu osób będących sędziami Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie może być rozważana w kategoriach przeszkody, a tym bardziej długotrwałej przeszkody, uniemożliwiającej prowadzenie postępowania dyscyplinarnego. OSD powołał się także na postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 14 października 2020 r. i argumentację tam zawartą, w szczególności stanowisko, że orzeczenie Sądu Najwyższego wydane jako merytoryczne odniesienie się do kasacji Obwinionego funkcjonuje w obrocie prawnym. Tym samym brak jest podstaw do zawieszenia postępowania.

Na postanowienie OSD z dnia 8 marca 2021 r. Obwiniony wniósł w przewidzianym prawem terminie zażalenie, zarzucając temu postanowieniu:

1)

mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania – art. 7 i 92 w związku z art. 424 i art. 98 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez brak odniesienia się do okoliczności uzasadniającej wnioski o zawieszenie – istoty i znaczenia dla niniejszego postępowania sprawy przed TSUE, C-791/19 i błędne przyjęcie, że Obwiniony wnosi o zawieszenie ze względu na kwestię „statusu sędziów Izby Dyscyplinarnej”, a w efekcie nierozpoznanie wniosku Obwinionego o zawieszenie postępowania;

2)

mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania – art. 22 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez błędne przyjęcie, że nie wystąpiła okoliczność mogąca stanowić długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania, co doprowadziło do odmowy zawieszenia postępowania;

3)

mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania – art. 1 Kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w związku z art. 7 i 87 ust. 1 i 2 Konstytucji RP poprzez wywodzenie skutków prawnych z opinii ciała doradczego (OBSiL przy KIRP), niestanowiącej źródła prawa i oparcie na niej stwierdzenia, że istnieje orzeczenie Sądu Najwyższego odnoszące się do kasacji Obwinionego w sprawie WO-145/17.

Podnosząc powyższe Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zawieszenie postępowania dyscyplinarnego przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w L., sygn. akt D 6/2019, do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia kończącego sprawę o sygnaturze C-791/19.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

Zażalenie Obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim nie można zgodzić się z zarzutem zażalenia, jakoby OSD nie rozpoznał wniosku o zawieszenie postępowania. Odnosząc się do twierdzeń wniosku o zawieszenie, OSD w zaskarżonym postanowieniu wyraził jednoznaczne stanowisko, iż orzeczenie SN stanowiące rezultat merytorycznego odniesienia się do kasacji Obwinionego funkcjonuje w obrocie prawnym. Pogląd ten Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela.

Tym samym WSD nie dopatrywał się w rozstrzygnięciu OSD naruszenia norm wskazanych w zarzucie pierwszym, tj. art. 7, art. 424 i art. 98 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, tym bardziej, że w zażaleniu nie sprecyzowano, w jaki sposób miałyby dojść do naruszenia tych norm, a ograniczono się jedynie do ich wymienienia.

Na marginesie można dodać, że Obwiniony nie jest konsekwentny w swoim stanowisku kwestionowania istnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2018 r. (sygn. akt II DSI 1/18) oddalającego jako bezzasadną kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 15 grudnia 2017 r. (sygn. akt WO-145/17). Pismem z dnia 17 grudnia 2018 r. wniósł bowiem do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej o „sporządzenie w całości uzasadnienia wydanego w sprawie wyroku z dnia 10 grudnia 2018 r. i doręczenie odpisu tego wyroku wraz z uzasadnieniem” (k. 76), a pismem z dnia 20 grudnia 2018 r. wniósł do tej samej Izby Sądu Najwyższego pismo w załączonymi dokumentami, które „powinny być pomocne przy sporządzaniu uzasadnienia wyroku” w sprawie II DSI 1/18 (k. 48). Następnie pismem z dnia 3 stycznia 2019 r. skierowanym do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej podtrzymał wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia z dnia 10 grudnia 2018 r. (k. 78).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela także stanowiska, iż Sąd I instancji naruszył art. 22 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych (w istocie może chodzić jedynie o pkt 1 tego artykułu). Jak wskazał Wyższy Sąd Dyscyplinarny w postanowieniu z dnia 14 października 2020 r. (sygn. akt WO-48/20), które stanowiło rozstrzygnięcie w przedmiocie poprzedniego zażalenia Obwinionego na odmowę zawieszenia postępowania toczącego się przed OSD, zawieszenie postępowania przed OSD pozostawałoby w sprzeczności z art. 22 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, a ponadto naruszało nakaz rozstrzygnięcia sprawy karnej w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych). W postanowieniu tym WSD wskazał, iż w obrocie prawnym funkcjonuje prawomocne orzeczenie o ukaraniu Obwinionego, którego niewykonanie stanowi podstawę postępowania przed OSD. Wyższy Sąd Dyscyplinarny w składzie rozpoznającym aktualne zażalenie Obwinionego w całości podziela ten pogląd. Skoro brak jest długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej zawieszenie postępowania, nie ma podstaw do ingerencji w rozstrzygnięcie OSD w ramach kontroli instancyjnej.

Jeśli zaś chodzi o zarzut trzeci, tj. wywodzenia skutków prawnych z opinii Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych, to nie można utożsamiać powołania się na jakiś pogląd prawny czy stanowisko w uzasadnieniu orzeczenia z formalnym oparciem rozstrzygnięcia na takiej podstawie. OSD wydał postanowienie na podstawie art. 22 § 1 Kpk w związku z art. art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, wobec czego nie doszło do naruszenia tak art. 1 Kpk, jak i wskazanych w zarzucie norm konstytucyjnych.

Z tych względów na podstawie art. 437 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych.